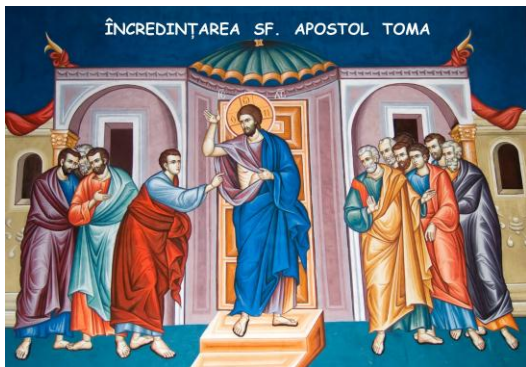

Mărturia adevărată despre Hristos

După Învierea Sa din morți, Mântuitorul nostru Iisus Hristos S-a arătat ucenicilor Săi, și aceștia s-au bucurat „văzând pe Domnul” (Ioan 20, 20). Prin prezența Sa în mijlocul lor, Biruitorul morții a șters lacrimile din ochii lor. Însă, Sfântul apostol Toma n-a fost prezent la arătarea din Duminica Învierii și, prin această absență, el a pierdut satisfacția de a-L vedea pe „Începătorul vieții” (Faptele Apostolilor 3, 15). Totodată, el nu s-a putut împărtăși de bucuria pe care cei zece ucenici au avut-o întâlnindu-L pe Cel Care murise pe cruce și fusese îngropat în mormânt. Când ucenicii i-au spus lui Toma că L-au văzut pe Domnul, ei au mărturisit aceasta cu mare încredere și, totuși, Toma nu se putea convinge de această veste surprinzătoare. Pretinzând o experiență personală, el declară cu onestitate că nu va crede dacă nu va avea dovezi

palpabile: „Dacă nu voi vedea eu în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu-mi voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu-mi voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20, 25). Acest ucenic, o săptămână întregă, a fost bântuit de chinurile îndoielii, pe când ceilalți ucenici erau plini de bucurie. După opt zile, adică în Duminica următoare, Iisus Se arată din nou Apostolilor Săi, de data aceasta fiind și Toma împreună cu ei. Salutându-i, le zice: „Pace vouă!”, după care îi zice lui Toma: „Adu-ți degetul tău încoace; și vezi mâinile Mele; și adu-ți mâna ta și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios!” (Ioan 20, 27). Aceste cuvinte sunt un reproș implicit la necredința lui Toma, dar și o expresie a bunăvoinței lui Hristos față de slăbiciunea Apostolului Său. Îndemnul de a nu fi necredincios, ci credincios, reamintește faptul că, de fapt, credința nu se bazează pe vederea naturală. Sfântul Ioan Gură de Aur ne asigură zicând: „Atunci avem credință, când nu ne mărginim numai la ochii trupului, ci vedem cu ochii minții cele ce nu se văd”. Nu ni se spune dacă Toma a răspuns invitației de a pipăi rănila pe care Iisus i le arăta. Probabil că nu a făcut-o. Vederea rănilor i-a fost suficientă. Atunci când Mântuitorul răspunde celui care suferă, îi arată mai întâi, precum lui Toma, mâinile Sale străpunse de răni și, doar când vede aceste răni, omul poate simți cu adevărat înfricoșata prezență a dumnezeirii în fiecare clipă a sărmanei noastre vieți. Uimit de evidența faptului, Toma recunoaște nu numai realitatea Învierii, ci și dumnezeirea lui Iisus, exclamând cu profundă convingere: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” (Ioan 20, 28). Această mărturisire dovedește că inima sa este acum → →

deplin și definitiv pătrunsă de harul credinței. Lipsa inițială a lui Toma, la auzul veștii despre Înviere, nu trebuie înțeleasă ca o expresie a unei neîncrederi. Această rezervă a sa exprimă dorința de a fi într-un totul sigur, prin apelul la proba simțurilor. Transformarea îndoielii lui Toma în credință, l-a condus pe acesta la cea mai clară mărturisire a dumnezeirii Mântuitorului, Căruia I se adresează ca Domn și Dumnezeu. Prin acestea, fericitul Toma a dat mărturia cea mai dreaptă despre Hristos. Sfântul Apostol, care foarte adesea este numit „Toma necredinciosul”, merită să fie respectat pentru credința sa. El s-a îndoit, dar îndoiala sa avea scopul de a cunoaște adevărul. El nu a stat în îndoiala sa, ci a permis Mântuitorului Iisus Hristos să-l aducă la credință. Orice creștin trebuie să fie conștient că îndoiala este un obstacol în înaintarea pe calea vieții. De aceea, este dator să o îndepărteze din suflet, considerând-o cel mult ca o fază premergătoare în drumul său spre întărire duhovnicească. Este bine să ne amintim cuvintele Sfântului Vasile cel Mare: „Fericit este acela care nu s-a îndoit de Dumnezeu. Fericit este acela care n-a avut gând necredincios despre Cel Ce ne-a zidit”. Mântuitorul n-a fost aspru cu Toma, ci prin cuvinte blând-mustrătoare îl invită să se convingă. Domnul știa că îndoiala lui sinceră era izvorâtă din dorința de a-și consolida credința, după verificare. Sfântul Clement Alexandrinul ne spune: „Bun lucru este cercetarea unită cu credința, care, pe temelie credinței, zidește cunoașterea cea măreață a adevărului”. De aceea, a cerceta despre Dumnezeu pentru a descoperi, este un lucru mântuitor. Se cuvine să-i compătimim pe cei cu inima împietrită sau care cer dovezi prin simțuri pentru o certitudine rațională. Acestora trebuie să le spunem că Toma a verificat în numele întregii omeniri, iar credința lui matură a fost răsplătită cu pacea și cu lumina Învierii. Sfinții Apostoli, văzându-L pe Domnul înviat, s-au bucurat și, convingși de puterea Sa dumnezeiască, L-au mărturisit pretutindeni, aducând multe suflete la credința creștină. Se cuvine și nouă astăzi, să ne bucurăm că stăm neclintii în dreapta credință și suntem fii ai Bisericii lui Hristos de două mii de ani. Necredincioșii se leapădă și caută să vadă pe Dumnezeu cu ochi trupești; îndoielnicii vor să pipăie rănila Domnului; cei slabi în credință caută minuni; sectele părăsesc Biserica, răstălmăcesc dogmele credinței și vestesc altă Evanghelie; cei robiți de patimi amână pocăința, iar noi, fiii Învierii și fiii lui Dumnezeu după har, să-l rămânem credincioși până la sfârșit, știind că „cel ce va răbda toate până la sfârșit, acela se va mântui” (Matei 24, 13). Astăzi, a opta zi după Sfintele Paști, Domnul Înviat S-a arătat Apostolilor și le-a dat pacea Duhului Sfânt după care suspină toată lumea. Astăzi Mântuitorul l-a încredințat pe Toma că a înviat cu adevărat și ne încredințează și pe noi că vom învia cu toții la judecata de apoi. Să ne bucurăm pentru Înviere, pentru mărturisirea de credință a Sf. apostol Toma și să ne rugăm lui Dumnezeu ca și ceilalți îndoielnici în credință să mărturisească și ei pe Hristos.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este datoria creștinului față de legi?

Răspuns: Creștinul, ca făptură a lui Dumnezeu, trebuie să asculte de voia Acestuia, rostită prin legile date, căci numai așa își poate întocmi o viață cinstită și-și poate dobândi mântuirea sufletului. Legea, prin însăși ființa ei, cere doar ascultare și nu stă în bunul plac al cuiva să i se supună sau nu. Este drept că uneori se întâmplă ca legea să fie călcată. Dar creștinul nu trebuie să facă aceasta în chip premeditat; el rămâne supus legii chiar și atunci când o calcă. Porunca lăuntrică prin care legea morală cere creștinului să facă sau să nu facă ceva se numește datorie morală. Aceasta nu este altceva decât trebuința pe care o simte credinciosul înăuntrul său de a împlini voia lui Dumnezeu și a ocoli cele potrivnice ei, fără ca libertatea voii să-i fie îngrădită cu ceva. Cum poate însă împlini legile și evita călcarea lor, aceasta i-o spune fiecăruia cugetul sau conștiința sa morală.

Întrebare: Ce este conștiința morală?

Răspuns: Conștiința morală este glasul lui Dumnezeu în sufletul credinciosului, care-l îndeamnă la împlinirea legii morale. Glasul acesta îl poate cunoaște fiecare, căci după credința noastră conștiința s-a născut odată cu omul. Ea este de obârșie dumnezeiască. Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Când Dumnezeu l-a făcut pe om, a sădit în fiecare judecata nemincinoasă a binelui și a răului, regula conștiinței”.

Întrebare: Dispare vreodată conștiința din sufletul omului?

Răspuns: Niciodată. Ea poate să fie adormită prin nepăsarea omului față de datoriile sale, poate să fie întunecată printr-o viață de păcat, dar nu poate să fie nimicită niciodată, fiindcă ea este de la Dumnezeu. Nici cei mai mari făcători de rele nu pot înăbuși în ei, cu totul, glasul conștiinței. Ea îi urmărește mereu cu muștrările ei, încât mulți ajung la deznădăjduire și-și curm singuri firul vieții, ca Iuda.

Întrebare: Ce datorie avem față de conștiința noastră?

Răspuns: Avem datoria de a o păstra totdeauna curată și de a o ține în stare trează prin rugăciune, post, împărtășirea cu Sfintele Taine și prin cunoașterea tot mai temeinică a învățaturii creștine. Conștiința morală ne îndeamnă la făptuirea binelui, dreptății și dragostei creștine, adică la împlinirea legii.

Întrebare: La ce-i slujește omului conștiința?

Răspuns: Conștiința slujește drept călăuză la împlinirea legii. Ea este judecătorul neadormit și aspru, care nu se poate cumpăra cu nimic și care se pronunță asupra fiecărei fapte, arătând dacă aceasta este bună sau rea și dacă trebuie săvârșită sau nu. Ea își ridică glasul atât înainte de săvârșirea unei fapte, cât și după săvârșirea ei. Înainte de săvârșirea unei fapte, conștiința spune dacă fapta este bună sau rea și ne sfătuiește să o împlinim sau nu. După săvârșirea fapte, tot ea ne judecă. Dacă am ascultat de glasul ei, dacă ne-am împlinit datoria și ne-am ferit de fapte rele, atunci conștiința ne răsplătește cu bucurie, mulțumire și liniște sufletească. Iar dacă n-am ascultat de glasul conștiinței și am săvârșit fapte rele, atunci ea ne pedepsește cu aspre muștrări; simți, adică, neliniște și apăsare în suflet. De aceea, creștinul trebuie să asculte totdeauna de glasul conștiinței sale. Orice lucrare potrivnică conștiinței este rea și aduce pedeapsă. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 18 aprilie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 20 aprilie	17 ⁰⁰	Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 21 aprilie	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 22 aprilie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie la Biserica „Sf. Gheorghe”

HARAMUL BISERICII NOASTRE

Cu prilejul hramului „Izvorul Tămăduirii” al parohiei noastre, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Mitropolit Teofan, am

avut bucuria de a ne închina la racla cu Sfintele moaște ale Sfântului mucenic Pantelimon, tămăduitorul de boli sufletești și trupești și la icoana Maicii Domnului „PORTARIȚA” de la

Biserica noastră. Joi, 12 aprilie 2018, începând cu ora 17:15, aceste Sfinte odoare au fost purtate în procesiune în jurul parohiei, după care au fost așezate într-un baldachin special amenajat în curte pentru închinarea credincioșilor. La ora

18:00 s-a săvârșit slujba Vecerniei cu litie de un sobor de preoți în frunte cu P.C. Părinte misionar Petru Fercal, care a ținut un cuvânt de învățătură. Vineri, 13 aprilie, s-a oficiat Sfânta Liturghie în sobor și sfințirea mică a apei spre folosul sufletesc și trupesc al credincioșilor. *Bucură-te Izvor Tămăduitor!*

PAROH: Preot Ioan Alupoaiiei † Telefon: 0745.497.143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †